

3

Za snem

Druhý den vstal Pavel již v sedm hodin ráno. Vyskočil z postele, otevřel okno a do půl těla svlečený si zacvičil sestavu prostrných cviků. Snažil se přitom být co nejvíc tiše, aby neprobudil maminku v sousedním pokoji. Každodennímu rannímu cvičení jej kdysi naučil otec, který býval profesionálním boxerem. Svého času byl snad nejslavnějším sportovcem v zemi (zvláště poté, co zvítězil nad černým ďáblem Evansem), ale před necelými dvěma lety zemřel přímo v ringu na zástavu srdce. Po jeho smrti se Pavel s matkou přestěhovali do Spálených Mlýnů, odkud maminka pocházela a kde doufala zapomenout. Náhlá vzpomínka na ty události Pavla rozesmutila, a tak si raději přidal ještě sadu kliků a sklapovaček. Vždyť to byl nejlepší lék na trudomyslnost! Zpočátku míval dny, kdy se mu do ranního cvičení vůbec nechtělo, dnes by však tento rituál nevynechal za nic na světě. Věděl, že díky němu je zdravý a silný a dokonce i jeho mysl je po takovém záprahu svěžejší a lépe pracuje.

Když otevřel dveře pokoje a vešel do kuchyně, zjistil, že maminka už sedí u stolu a před sebou má hrnek s kávou, křížovku a několik popsáných listů. To byla její nová záliba, které propadla po přestěhování do

Spálených Mlýnů. Jako kdyby všechen ten čas, který dříve trávila rozhovory s tatínkem, potřebovala něčím zaplnit. Našla si tedy křížovky a přesmyčky jmen. Přesto, že Pavel tuto její zálibu nesdílel, chápal, že je pro ni důležitá.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?“ zeptal se, když ji pozdravil a pohladil po zvolna šedivějících vlasech.

„Pár minut už to bude.“

„Měla by ses jednou pořádně prospat.“

„Nemůžu spát. Sama se budím kolem páté a už nezaberu. To víš, my staří to máme jinak.“

„Copak ty jsi stará? Nejsi!“ ohradil se Pavel a maminka se na něj usmála.

„Zatím jsem vymýšlela přesmyčky pro paní Mlynářovou. Má se jí každou chvíli narodit vnučka a dostane jméno Veronika.“

„A na co jsi přišla?“

Pavlova maminka si nasadila brýle, které měla až dosud na čele, zvedla jeden z papírů a začala číst.

„Tak například Ivaně rok, Ivě nárok, koně vaří, kováři ne, řev kánoí, řeka voní nebo řeka víno, což je tedy skoro totéž.“

„Hm. Pěkné,“ řekl Pavel, zatímco si naléval čaj. Měl maminku rád, uvědomoval si, že po smrti otce jí zůstal jen on, a toužil jí být oporou. Pokud se ona bude zajímat o takové slovní hříčky, byl rozhodnutý pokusit se v tom najít zalíbení i on.

„Co třeba koně víří?“ zkusil.

„To nejde, ale víra koně už ano,“ zajásala maminka a hned novou přesmyčku připsala na papír.

Pavel se posadil ke stolu s hrnkem čaje a s namazaným krajícem.

„Budeš ode mě dnes něco potřebovat?“ zeptal se.

„Kdybys byl tak hodný a došel na nákup. Napsala jsem ti seznam.“

Maminka podala synovi další popsáný papír a v momentě, kdy si jej od ní bral, tiše řekla: „Za snem.“

„Prosím?“

„To nic. Přesmyčka. Seznam, za snem.“

Oba se tomu zasmáli.

Ani jeden z nich v tu chvíli netušil, že matčina záliba v přesmyčkách jednoho dne zásadním způsobem ovlivní běh událostí a dokonce pomůže zachránit lidský život.

4

Setkání s Kiplingem

Na nákup vyrazil Pavel hned po snídani.

Na konci Kovářské ulice, kde bydlel, jej čekalo nemilé setkání. Pospíchal, chtěl mít nakupování rychle vyřízené, aby mohl ještě dopoledne zajít za Ludvou. Proto téměř běžel a na rohu jednoho domu vrazil do hloučku hochů, kteří odtamtud vyšli. Když se vzpamatoval z prvního leknutí, čekalo jej hned druhé. Jedním z oněch hochů byl totiž Lojza Rezek. Lojza byl Pavlův vrstevník, ale i když měl Pavel pěkně rostlé svalnaté tělo, Rezek proti němu vypadal jako opravdový hromotluk. Měl také povahu rváče a pro tyto své vlastnosti byl jakýmsi vůdcem všech hochů z Kovářské ulice a blízkého okolí. Pavel si s ním užil nejednu krušnou chvíli, ale přesně před rokem Lojzu rodiče poslali do učení až někam ke hranicím a byl od něj klid. Pavel nevěděl nic o tom, kdy a proč se Lojza vrátil, bylo mu však jasné, že dalšímu střetu s ním se nevyhne.

„No to se podívejme, Pavel Zeman,“ řekl Lojza, když poznal, koho má před sebou.

„Vrátil ses?“ zeptal se Pavel.

„Jak vidíš. Stýskalo se ti po mně?“

„Abych řekl pravdu, ani ne. Ale vítám tě zpátky. Třeba spolu teď budeme vycházet líp než před tvým odjezdem.“

Tato Pavlova věta byla jakousi nabídnutou pravicí. Pobídkou k usmíření. Pavel tím chtěl dát Lojzovi najevo, že ať už se mezi nimi odehrálo v minulosti cokoli, on je ochotný na vše zapomenout a soudit Lojzu jen podle jeho současných činů.

Rezek ovšem neměl o žádný smír zájem.

„Bojíš se?“ zeptal se jízlivě.

„Ne. Proč bych měl?“

„Třeba proto, že bys mohl dopadnout jako tvůj tatínek. V pátém kole jít k zemi.“

To byla zcela záměrná podlost. Pavlův otec Jan Zeman podlehl zástavě srdce právě v pátém kole svého zápasu s Carpim. Porazila jej chamtivost

sportovní agentury, která přemluvila v tu dobu již vysloužilého boxera k dalšímu zápasu, a snad i vlastní chybný úsudek. Rozhodně to však nebyla ruka italského soupeře. Jenže to Rezek neuznával a vytahoval tuto starou záležitost pokaždé, když chtěl Pavlovi ublížit.

„Jak říkám, v pátém kole šel k zemi. Docela pomlácený,“ zopakoval Lojza a během své ohavné řeči si vyhrnoval rukávy košile.

Pavel byl rudý vzteky. Věděl, že čest mrtvého otce musí bránit. Když byl tatínek ještě naživu, naučil jej základům boxu. Přesto se Pavel nikdy zbytečně nepral. Klukovské rvačky bez pravidel mu připadaly dětinské. Uvědomoval si, že disponuje velkou silou, a nechtěl tuto sílu znepoužít. Střet s Lojzou Rezkem byl však něco jiného. Tomu se nemohl vyhnout, obzvláště po tom, co Lojza pronesl. Odložil tedy nákupní tašku, vyhrnul si rukávy a zaujal základní boxerský postoj. V hloučku chlapců kolem nich to zašumělo. Vmžiku se kolem obou kohoutů utvořil kruh a vzduchem začaly létat různé pokřiky.

„Jen mu dej, Lojzo.“

„Ukaž mu, kdo je tu pán.“

„Kdyžtak ti pomůžeme.“

Pavel sice ve Spálených Mlýnech bydlel už déle než rok, ale bylo pravdou, že se pro samé výpravy do Jezerní kotliny s místními hochy nikdy tak úplně nesžil, a bylo jen přirozené, že teď všichni stáli na straně jeho soupeře. Lojza si odplivl a vykročil.

V tu chvíli se za zády hochů ozval klidný, ale rázný dospělý hlas: „Co se to tady děje?“

Když se otočili, spatřili, že se k nim směrem od nádraží blíží mladý, snad ani ne třicetiletý muž, kterého nikdo z hochů dosud ve Spálených Mlýnech neviděl. Byl oblečený v konfekčním obleku, který mu dobře seděl na širokých ramenou, a v opálené tváři mu doslova zářily bystré oči. Na černých vlasech měl klobouk a v pravé ruce nesl kufr. Došel až k hloučku chlapců, položil zavazadlo na zem a zopakoval svou otázku.

„Co se to tady děje?“

„Urážel mého otce,“ odpověděl Pavel.

Rezek se trucovitě díval stranou a na půl úst pronesl: „V pátém kole byl pryč!“

Pavel se chtěl na Lojzu vrhnout, ale muž jej pouhým pohybem ruky zadržel. Sám by nedokázal říct, jaká síla jej vlastně zastavila.

„Tomu nerozumím,“ řekl neznámý.

